

„Ta odpadla teda rychle.“ To Sylvu probudilo. Mělo to ten posměvačný podtón, kdy si jeden může být jist rizikem, které hrozí, když zůstane spát v obklopení znuděných teenagerů. Navíc měla pocit, že sama takové vtípky už pár lidem provedla.

Otevřela oči, nad ní se skláněl obličej další dívky. Mžourala, dívku před sebou nepoznávala. Chtěla se zvednout do sedu, ale ruka jí podklouzla po něčem lepkavém.

Dívčin výraz se z pobaveného změnil ve starostlivý a s určitou naléhavostí v hlase se zeptala: „Cítíš se v pořádku? Vypadáš bíle jak stěna.“

Nebyla v pořádku. Nedokázala se zaměřit na nic jiného, než dívku před sebou. Panikařila. Kde je? K tomu ten tlak v hlavě. Dá ještě jeden pokus tomu sedu. Druhou rukou nahmatala něco, co mohla být opěrka. Bolestivým pohybem se vytáhla do sedu. Cítila každý sval od lopatky až ke konečkům prstů. Udělala si něco?

„Jsi v pořádku?“ dívčin hlas už vyskočil o oktávu výše. „Zaječela jsi!“ To byla vlastně pravda. Proč to Sylva neslyšela? Když k ní dívka znovu promluvila, slyšela jí nějak zastřené. „Na moment jsi snad přehlušila i kapelu.“ Hudba. V místnosti hrála hudba. Poprvé se zaměřila na vzdálenost delší, než pár centimetrů od svého obličeje. Nejasné pozadí se změnilo v rozmazané fleky barev. Zkusila zaostřit ještě jednou. Na moment zachytila lidskou postavu. I když nehotovou, neopracovanou. Její mysl s ní stále hrála hry.

Podívala se vedle sebe, dívčina s ní ale už nebyla. Seděla sama, na čalouněné pohovce pod oknem. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka byla na místě, kde se původně opřela, rozmazaná. Zabořila jí hlava. Zamrkala a přemýšlela, co že to chtěla udělat. Chtěla zjistit, po čem jí to uklouzla ta ruka. Pohovka měla na sobě louži bublinek. Sama měla kousek od ruky skleničku. Musela jí rozlít, když usnula.

TO BE CONTINUED